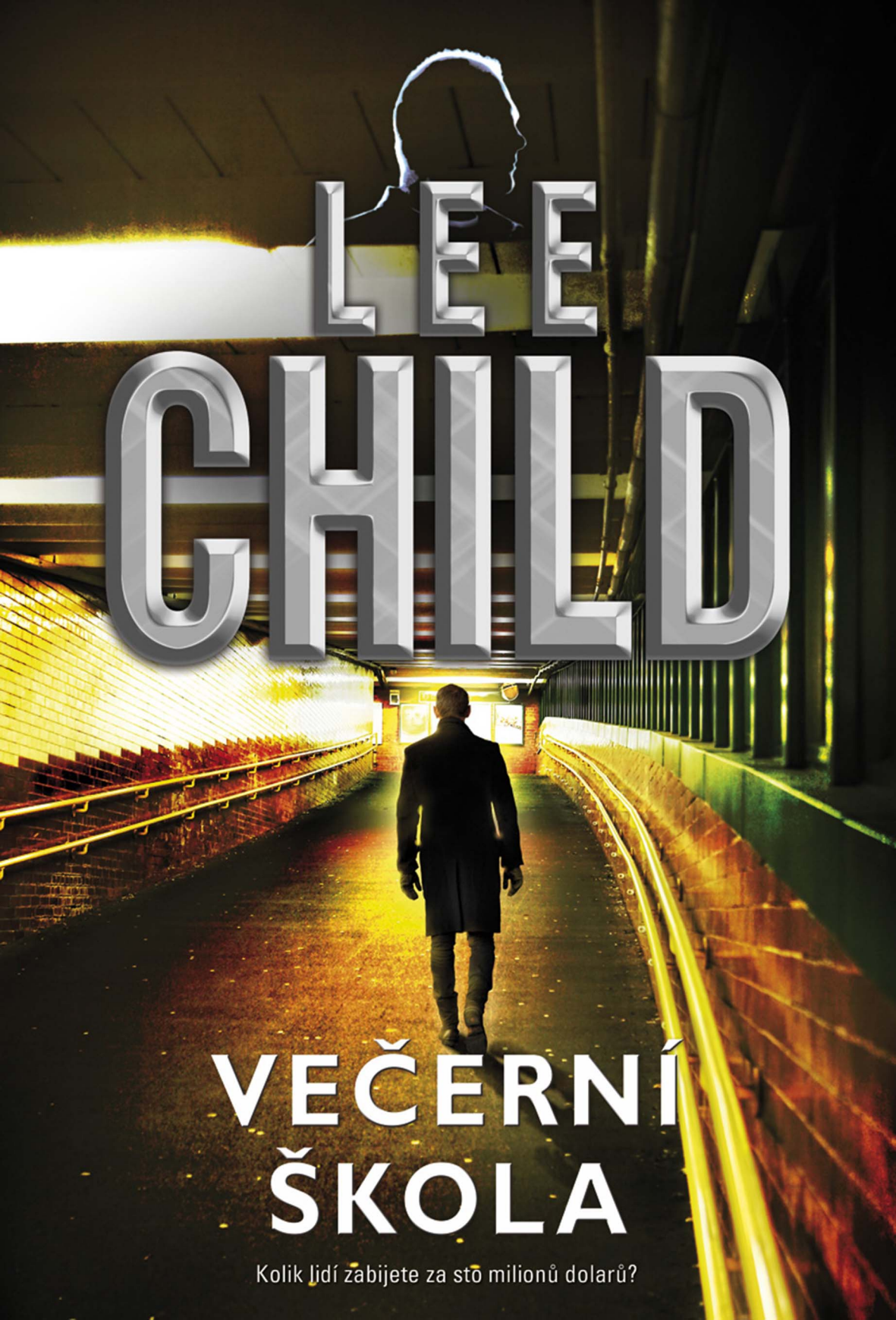
LEE
CHILD
VEČERNÍ
ŠKOLA
Kolik lidí zabijete za sto milionů dolarů?

VEČERNÍ ŠKOLA

LEE CHILD

VEČERNÍ ŠKOLA

Přeložila Iva Harrisová

ART

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2016 Lee Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Night School*
(First published by Bantam Press, Great Britain, 2016)
přeložila © 2017 Iva Harrisová
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Jan Řehoř

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *Liam*ART

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-923-7 (pdf)

Věnováno s velkým uznáním mužům a ženám,
kteří dělají tuhle práci doopravdy

PRVNÍ KAPITOLA

RÁNO DOSTAL REACHER MEDAILI a odpoledne ho poslali zpátky do školy. Medaile byla Záslužná legie. Jeho druhá. Hezká věcička, bíle smaltovaná, s purpurově červenou až fialovou stuhou. Vojenský předpis 600-8-22 říká, že se uděluje za mimořádně záslužné činy při vynikající službě Spojeným státům na klíčově zodpovědné pozici. Reacher měl pocit, že tenhle požadavek po formální stránce splnil. Domníval se však, že skutečný důvod, proč tu medaili dostal, je stejný jako minule. Byl to obchod. Gesto na potvrzení smlouvy. *Vezmi si tu cetku a nemluv o tom, co jsme potřebovali, abys za ni udělal.* Reacher by stejně zůstal zticha. Nebylo to nic, čím by se chlubil. Balkán, policejní práce, pátrání po dvou místních mužích s tajemstvím z doby války, které je třeba zachovat, oba identifikovaní, nalezení, navštívení a zastřelení do hlavy. To vše v rámci mírového procesu. Posloužilo se zájmům a situace v oblasti se trochu uklidnila. Dva týdny života. Čtyři náboje. Nic světoborného.

Vojenský předpis 600-8-22 se vyjadřuje překvapivě mlhavě, co se týče místa předání. Uvádí jen, že by se mělo odehrát slavnostně, v náležitě oficiální atmosféře a neměla by chybět výzdoba. Což obvykle znamená velkou místnost s pozlaceným nábytkem a spoustou vlajek. A předávající by měl mít vyšší hodnost než příjemce. Reacher byl major, dvanáct let ve službě, ale to ráno obdrželi vyznamenání i jiní, včetně trojice plukovníků a dvojice jednohvězdičkových generálů, takže se předávání chopil tříhvězdičkový hlavoun z Pentagonu, kterého Reacher znal ještě z dob, kdy byl dotyčný velitelem útvaru pro vyšetřování zločinů se sídlem

ve Fort Myer. Člověk, kterému to myslí. Rozhodně natolik, aby mu došlo, proč dostává major od vojenské policie Záslužnou legii. Zračilo se mu to v očích. Ten výraz byl napůl ironický a napůl vážný ve smyslu obchod byl uzavřen. *Vezmi si tu cetku a drž ústa.* Kdysi možná sám něco takového udělal. Možná víckrát než jednou. Na levé straně prsou měl na své vycházkové uniformě pěkně pestrou sbírku stužek. Včetně dvou Záslužných legií.

Náležitě oficiální místnost se nacházela hluboko v útrobách Fort Belvoir ve Virginii. Což bylo blízko Pentagonu, což vyhovovalo tříhvězdičkovému hlavounovi. Vyhovovalo to i Reacherovi, protože to bylo stejně blízko Rock Creeku, kde od svého návratu zabíjel čas. Pro ostatní důstojníky to už tak výhodné nebylo, jelikož přiletěli z Německa.

Proběhlo přecházení, nezávazné hovory a potřásání rukama a pak všichni ztichli, seřadili se, postavili se do pozoru, zasalutovali, byly jim přišpendleny či zavěšeny medaile a následovalo další přecházení, nezávazné hovory a potřásání rukama. Reacher zamířil ke dveřím, celý nedočkavý, aby vypadl, ale odchytil ho tříhvězdičkový hlavoun. Podal mu ruku, vzal ho za loket a pravil: „Slyšel jsem, že dostanete nové rozkazy."

Reacher odvětil: „O tom nic nevím. Zatím. Kdo vám to pověděl?"

„Můj nejlepší seržant. Poddůstojníci americké armády si spolu neustále povídají. Jsou nejvýkonnější zpravodajská síť na světě. Nikdy mě to nepřestane udivovat."

„Kam mě podle nich pošlou?"

„Neví to jistě. Ale ne daleko. Rozhodně se tam dá dojet autem. Vozový park už údajně obdržel příslušný požadavek."

„Kdy se to mám dozvědět já?"

„Někdy během dneška."

„Děkuju," řekl Reacher. „To je dobré vědět."

Tříhvězdičkový hlavoun mu pustil loket a Reacher vyšel dveřmi na chodbu, kde před ním zabrzdil a zasalutoval seržant první třídy. Byl zadýchaný, jako by měl za sebou dlouhý běh. Patrně ze vzdálené části základy, kde se něco skutečně dělá.

Seržant sdělil: „Mám vám vyřídit uctivé pozdravy od generála Garbera. Generál vás prosí, abyste se u něj při první vhodné příležitosti zastavil v kanceláři."

Reacher se otázal: „Kam mě posílají?“

„Ne moc daleko,“ odpověděl seržant. „Dá se tam dojet autem. Což tady v téhle oblasti může znamenat spoustu různých cílů.“

Garberova kancelář byla v Pentagonu, tak se Reacher svezl s dvěma kapitány, kteří bydleli v Belvoiru, ale měli odpolední směnu v okruhu B. Garber měl svou vlastní místnost v druhém okruhu od okraje, v druhém podlaží, střeženou seržantem za psacím stolem přede dveřmi. Seržant se postavil, vpustil Reachera dovnitř a oznámil jeho jméno jako starodávný komorník ve filmu. Potom ustoupil stranou a vydal se na ústup, ale Garber ho zastavil a řekl: „Seržante, byl bych rád, kdybyste byl u toho.“

Seržant uposlechl a postavil se do pohovu, nohy rozkročené na naleštěném linoleu.

Svědek.

Garber prohlásil: „Máte nové rozkazy.“

Reacher se otázal: „Co a kde?“

„Vrátíte se do školy.“

Reacher nic neřekl.

Garber se zeptal: „Zklamaný?“

Proto ten svědek, dovtípil se Reacher. Žádný soukromý pohovor. Nejlepší chování. Odvětil: „Jako vždycky půjdu s radostí tam, kam mě armáda pošle, generále.“

„Nezníte moc nadšeně. Měl byste ale jásat. Profesní rozvoj je skvělá věc.“

„Do jaké školy?“

„Podrobnosti jsou právě teď na cestě do vaší kanceláře.“

„Na jak dlouho?“

„To bude záležet na tom, jak pilně se budete učit. Nejspíš na tak dlouho, jak bude zapotřebí.“

Reacher nastoupil na parkovišti Pentagonu do autobusu a ujel dvě zastávky pod velitelství Rock Creeku. Vyšel nahoru do kopce a zamířil rovnou do své kanceláře. Uprostřed psacího stolu ležely tenké desky. Stálo na nich jeho jméno, nějaká čísla a název kurzu: *Dopad inovací v současné forenzní vědě na interní spolupráci mezi úřady.* Uvnitř se nacházely listy papíru, ještě teplé z kopírky, včetně oficiálního ozná-

mení o dočasném převelení na místo, které vypadalo jako prostory pronajaté v podnikovém komplexu v McLeanu ve Virginii. Reacher se tam měl ohlásit v pět odpoledne. V civilním oblečení. Ubytování bude na místě. Dostane k dispozici soukromé vozidlo. Bez řidiče.

Reacher si zastrčil desky do podpaží a vyšel z budovy. Nikdo si ho nevšímal. Nikoho nezajímal. Ztratil na ceně. Zklamal. Způsobil rozčarování. Soukromá zpravodajská síť poddůstojníků zadržela dech a dozvěděla se pouze o bezvýznamném kurzu s pitomým názvem. Stal se neviditelným. Přestal existovat. Sejdeš z očí, sejdeš z mysli. Jako baseballový hráč na seznamu dlouhodobě zraněných. Za měsíc si na něj někdo najednou na vteřinu vzpomene, řekne si, kdy se Reacher vrátí a jestli k tomu vůbec dojde, a pak na něj stejně rychle zapomene.

Seržant konající službu u vchodu vzhlédl a odvrátil znuděně pohled.

Reacher vlastnil jen několik kousků civilního oblečení a pár z nich nebylo moc civilních. Khaki kalhoty na volný čas pocházely ze zásob námořní pěchoty a byly třicet let staré. Reacher znal chlapa, který znal chlapa, který pracoval ve skladu, kde se podle něj nacházel balík starého oblečení, který byl ještě za časů prezidenta Lyndona B. Johnsona poslaný omylem zpátky a nikdo se ho pak neobtěžoval vyúčtovat. Vtip spočíval údajně v tom, že staré kalhoty námořní pěchoty vypadají stejně jako nové modely od Ralpha Laurena. Ne že by Reachera něco takového zajímalo. Líbila se mu ale cena pět dolarů. A ty kalhoty nebyly špatné. Nenošené, stále zabalené, tuhé a vzorně složené, malinko zatuchlé, ale rozhodně dobré na nejméně dalších třicet let.

Tričko bylo stejně málo civilní jako kalhoty, vojenské a jenom seprané a prořídlé častým nošením. Pouze bunda vypadala opravdu civilně. Leviska z hnědé džínoviny, ve všech ohledech naprosto pravá, včetně cedulky se značkou, jenom ušitá matkou dávné přítelkyně na základně v Soulu.

Reacher se převlékl, zabalil zbytek věcí do pytle a tašky a odnesl je ven na chodník, u kterého parkoval černý Chevy Caprice. Patrně bývalé vozidlo vojenské policie, nyní ve výslužbě. Kdosi oloupal bílé obtisky a ucpal gumovými zátkami otvory po světelné liště a anténách. Klíč trčel v zapalování. Sedadlo bylo prošoupané. Ale motor nastartoval a fungovala jak převodovka, tak i brzdy. Reacher provedl manévr, jako by otá-

čel bitevní loď, a vyrazil směrem do McLeanu ve Virginii, se spuštěnými okýnky a vyhrávajícím rádiem.

Podnikový komplex byl jeden z mnoha. Všechny byly označené stejnými hnědobéžovými nenápadnými nápisy, obklopovaly je úhledné trávníky se stálezelenými rostlinami a sestávaly ze dvou až tří nízkých budov. Skupinky budov se táhly až do nedohledna přes jinak nezastavěné území, věrně sloužící lidem schovaným za nicneříkající skromná jména a zabarvená okna kanceláří. Reacher našel podle čísla ulice místo určení a zastavil u půl metru vysoké tabule s nápisem *Educational Solutions Incorporated*, vyvedeným tak prostým písmem, že vypadalo dětsky.

U dveří parkovaly dva další Chevy Caprice. Jeden černý a druhý tmavě modrý. Oba byly novější než Reacherův. Oba byly řádně civilní, v tom smyslu, že neměly gumové zátky a dveře přemalované štětcem. Bezpochyby vládní sedany, čisté a naleštěné, s o dvě víc anténami, než člověk potřebuje na poslech sportovních přenosů. Černé auto mělo krátké jehlice a modré auto delší pruty. Různá konfigurace. Různé vlnové délky. Různé organizace.

Interní spolupráce mezi úřady.

Reacher zaparkoval po jejich boku a nechal zavazadla v autě. Prošel dveřmi do vestibulu s odolným šedým kobercem a kapradím v květináčích tu a tam u zdi. Zahlédl dveře označené *Kancelář*. A dveře označené *Učebna*. Ty otevřel. Naskytl se mu pohled na zelenou tabuli v čele třídy a na dvanáct lavic ve čtyřech řadách po pěti, s poličkami na papíry a tužky po pravé straně.

Ve dvou lavicích seděli dva muži v oblecích. Jeden oblek byl černý a druhý tmavomodrý. Jako auta. Oba muži se dívali rovně před sebe, jako by si povídali, ale vyčerpali už všechna vhodná témata. Byli přibližně stejně staří jako Reacher. Muž v černém obleku byl bledý s tmavými vlasy nebezpečně dlouhými na někoho s vládním autem. Muž v tmavomodrém obleku byl bledý s bezbarvými nakrátko ostříhanými vlasy. Jako astronaut. I stavěný jako astronaut nebo jako ještě nedávno aktivní gymnasta.

Reacher vstoupil dovnitř a oba muži se k němu otočili.

Tmavovlasý muž se zeptal: „Kdo jste?“

Reacher opáčil: „To záleží na tom, kdo jste vy."

„Vaše totožnost závisí na mojí?"

„Závisí na ní to, jestli vám prozradím, kdo jsem, či neprozradím. Ta auta venku jsou vaše?"

„Je to důležité?"

„Leccos by se tím vysvětlilo."

„Například?"

„Ta auta jsou různá."

„Ano," potvrdil muž. „Ta auta jsou naše. A ano, ocitl jste se v učebně se dvěma různými zástupci dvou různých vládních úřadů. V kurzu spolupráce. Budou nás učit vše o tom, jak se přátelit s ostatními úřady. Neříkejte mi prosím, že jste z jednoho z nich."

„Jsem od vojenské policie," objasnil Reacher. „Ale nebojte. Jsem si jistý, že do pěti hodin dorazí spousta civilizovaných lidí. Budete nade mnou moct zlomit hůl a přátelit se s nimi."

Muž s nakrátko ostříhanými vlasy vzhlédl a pravil: „Myslím, že už nikdo nedorazí. Jsme takhle kompletní. Připravili jenom tři ložnice. Trochu jsem se tady porozhlédl."

Reacher se podivil: „Která vládní škola pořádá kurzy jenom pro tři studenty? O něčem takovém jsem ještě neslyšel."

„Možná jsme pedagogický sbor. Studenti jsou ubytovaní někde jinde."

Muž s tmavými vlasy řekl: „Ano, to by dávalo větší smysl."

Reacherovi se vybavil rozhovor v Garberově kanceláři. Odvětil: „Můj šéf mluvil o profesním rozvoji. Získal jsem silný dojem, že budu žák, ne vyučující. Šéf mi poradil, že když budu pilný, budu to mít rychleji za sebou. Takže si nemyslím, že patřím k pedagogickému sboru. Dostal jste jiné rozkazy?"

Muž s krátkými vlasy odvětil: „V podstatě ne."

Muž s dlouhými vlasy neodpověděl, jen pokrčil teatrálně rameny, z čehož mohl člověk se silnou představivostí usoudit, že ani jeho rozkazy nejsou nějak zvlášť úchvatné.

Muž s nakrátko ostříhanými vlasy se představil: „Casey Waterman, FBI."

„Jack Reacher, Armáda Spojených států amerických."

Vlasatý muž sdělil: „John White, CIA."

Všichni si potřásli rukama a pak upadli do stejného ticha jako při Rea-

cherově příchodu. Neměli si už co říct. Reacher se posadil do zadní lavice. Watermana měl před sebou nalevo a Whitea před sebou napravo. Waterman seděl nehnutě. Nic mu však neušlo. Zabíjel čas a šetřil energií. Nedělal to poprvé. Byl zkušený agent. Žádný zelenáč. A zelenáč nebyl ani White, i když ten se ve všech ostatních směrech úplně lišil. Nedokázal sedět nehybně. Poposedával, vrtěl se, mnul si ruce a mžoural do prostoru, střídavě do dálky a na blízko, mhouřil oči, šklebil se, občas pohlédl do strany, jakoby sužovaný nepřetržitým tokem myšlenek, na které nenacházel odpověď. Analytik, usoudil Reacher, po mnoha letech strávených ve světě nespolehlivých údajů a dvojnásobných, trojnásobných a čtyřnásobných blufů. Má nárok na trochu nervozity.

Nikdo nepromluvil.

O pět minut později prolomil Reacher mlčení a zeptal se: „Došlo mezi námi k nějakému nedorozumění? Mezi FBI, CIA a vojenskou policií? Nepamatuju se na žádný velký konflikt. Vy snad ano?“

Waterman upozornil: „Obávám se, že jste dospěl k nesprávnému závěru. Tady nejde o minulost, ale o budoucnost. Vědí, že spolupracujeme. Tak toho chtějí zneužít. Vzpomeňte si na první část názvu tohohle kurzu. Má se týkat nejen spolupráce, ale i inovací v oblasti forenzní vědy. A inovace znamená, že chtějí ušetřit. Budeme v budoucnosti ještě víc spolupracovat. Budeme se dělit o laboratoře. Postaví jednu novou a bude pro nás pro všechny. Tohle si myslím já. Nahnali nás sem, aby nám vysvětlili, jak to bude fungovat.“

„To je nesmysl,“ odmítl Reacher. „Nemám s laboratořemi a s jejich využíváním nic společného. Jsem poslední člověk, který k tomu může něco říct.“

„Já taky,“ přidal se Waterman. „Upřímně přiznávám, že tohle téma nepatří k mým silným stránkám.“

„Tohle je horší než nesmysl,“ pravil White. „Je to kolosální ztráta času. Děje se příliš mnoho daleko důležitějších věcí.“

Poposedl, zavrtěl se a promnul si ruce.

Reacher se otázal: „Odvolali vás kvůli našemu školení z práce? Máte něco rozdělaného?“

„Ne, právě jsem uzavřel případ. Myslel jsem, že úspěšně, ale za odměnu jsem dostal tohle.“

„Dívejte se na to z lepší stránky. Můžete si odpočinout. Uvolnit se. Zahrát si golf. Nemusíte se učit, jak to bude fungovat. CIA jsou laboratoře ukradené. Skoro je nepoužívá."

„Budou mi chybět tři měsíce na práci, do které bych se měl právě teď pustit."

„Do jaké práce?"

„To vám nemůžu povědět."

„Kdo ji dělá za vás?"

„Ani to vám nemůžu povědět."

„Dobrý analytik?"

„Ne dostatečně. Unikají mu podrobnosti. Ty by mohly být životně důležité. Dá se jenom těžko předpovědět, jak se tahle věc vyvine."

„Jaká věc?"

„To vám nemůžu povědět."

„Je ale důležitá, že?"

„Mnohem důležitější než tohle."

„Co to bylo za případ, který jste právě uzavřel?"

„To vám nemůžu říct."

„Byla to vynikající služba Spojeným státům na klíčově zodpovědné pozici?"

„Prosím?"

„Nebo jinými slovy řečeno totéž?"

„Ano, něco na ten způsob."

„Ale tohle je vaše odměna."

Waterman upozornil: „Se mnou je to stejné. Jsme všichni na jedné lodi. Mohl bych zopakovat každé jeho slovo. Čekal jsem povýšení. Ne tohle."

„Povýšení za co? Nebo po čem?"

„Uzavřeli jsme velký případ."

„Jaký velký případ?"

„V podstatě šlo o hon na člověka. Roky starý a vychladlý. Ale zvládli jsme to."

„Službu našemu národu?"

„Proč se vyptáváte?"

„Srovnávám vás. A zjišťuji, že jste skoro stejní. Jste oba velice dobří agenti, už na dost vysokém místě, těšíte se pověsti loajálních, spolehli-

vých a důvěryhodných pracovníků, tak vám zadali užitečný úkol. Ale dostalo se vám za jeho splnění téhle odměny. Což může znamenat pouze jednu ze dvou věcí."

„Z jakých dvou věcí?" otázal se White.

„Možná je ten případ, který jste vyřešil, pro jisté kruhy nepříjemný. Možná je ho teď zapotřebí zamést pod koberec. Chtějí vás schovat. Sejde z očí, sejde z mysli."

White zavrtěl hlavou. Pravil: „Ne, ten případ se setkal s pozitivním ohlasem. Bude se na něj ještě léta v dobrém vzpomínat. Dostal jsem vyznamenání. A osobní dopis od ministra zahraničních věcí. A není ho zapotřebí zatušovat, protože byl naprosto tajný. Nikdo o něm v těchhle kruzích neví."

Reacher pohlédl na Watermana a zeptal se: „Bylo něco nepříjemného na tom vašem honu na člověka?"

Waterman zavrtěl hlavou a odpověděl: „Jak zní druhá možnost?"

„Tohle není škola."

„Tak co to je?"

„Místo, kam posílají dobré agenty krátce po velkém vítězství."

Waterman se na okamžik zarazil. Nová myšlenka. Otázal se: „Je to s vámi stejné jako s námi? Nevidím důvod, proč by to mělo být jiné. Proč odvelet dva stejné, a ne tři?"

Reacher přikývl. „Se mnou je to stejné. Právě mám za sebou velké vítězství. To je nabeton. Dostal jsem dneska ráno medaili. Na stužce kolem krku. Za dobře vykonanou práci. Čistě a úhledně. Nezbylo po ní nic nepříjemného."

„Co to bylo za práci?"

„To je určitě tajné. Dostalo se mi ale spolehlivé informace, že se možná týkala vloupání do domu a zastřelení jeho obyvatele do hlavy."

„Kde?"

„Jednou do čela a jednou za ucho. To je vždycky účinné."

„Ne, kde je ten dům?"

„To je určitě také tajné. Patrně ale v zámoří. A dostalo se mi spolehlivé informace, že v tom jméně byla spousta souhlásek. Skoro žádné samohlásky. A ten samý kdosi odvedl následující večer stejnou práci. V jiném domě. Všechno z dobrých důvodů. Takže když se to sečte do-

hromady, předpokládal bych, že si dotyčný zaslouží víc než tohle. Přinejmenším si zaslouží, aby mohl trošku ovlivnit rozhodnutí, kam ho pošlou dál. Možná by měl mít dokonce možnost volby."

„Přesně tak," potvrdil White. „A kdybych měl možnost volby, nevybral bych si tohle. Dělal bych, co mám právě dělat."

„Což zní jako zajímavá práce."

„Velice zajímavá."

„Což je typické. Chceme za odměnu výzvu. Nechceme hnít za pecí. Chceme postoupit nahoru."

„Přesně tak."

„Možná jsme postoupili," odvětil Reacher. „Dovolte mi položit jednu otázku. Vraťte se k okamžiku, kdy jste ty rozkazy dostali. Bylo to osobně, nebo písemně?"

„Osobně. Taková věc se musí sdělit osobně."

„Byla v místnosti přítomná třetí osoba?"

White pravil: „Vlastně ano. Přišlo mi to ponižující. Administrativní asistentka, která čekala, aby předala stoh papírů. Nařídil jí, že má zůstat. Prostě tam stála."

Reacher se podíval na Watermana, který řekl: „U mě to probíhalo stejně. Pozdržel v místnosti svou sekretářku. Normálně by to neudělal. Jak jste na to přišel?"

„Protože to samé se stalo mně. Jeho seržant. Svědek. Ale také drbna. Právě o to šlo. Seržanti si o všem povídají. Během několika vteřin se rozneslo, že mi nepřidělili nic zajímavého. Jenom mě poslali do kurzu s pitomým názvem. Okamžitě jsem se stal minulostí. Zmizel jsem z radaru. Určitě o tom teď každý ví. Přestal jsem existovat. Rozplynul jsem se v byrokratické mlze. A vy možná také. Administrativní asistentky a sekretářky FBI mají možná také vlastní zpravodajskou síť. Pokud ano, pak jsme právě tři nejméně viditelní lidé na celé planetě. Nikdo se po nás neptá. Nikdo na nás není zvědavý. Dokonce si nás ani nikdo nepamatuje. Není nic nudnějšího než to, co právě děláme."

„Tvrdíte, že poslali pod radar tři schopné pracovníky, kteří spolu nemají nic společného? Proč?"

„Pod radar není správný výraz. Jsme tady ve škole. Naprosto neviditelní."

„Proč? A proč my tři? Co nás spojuje?"

„Nevím. Určitě je to ale náročný projekt. Možná taková záležitost, kterou mohou tři zkušení pracovníci považovat za uspokojivou odměnu za vykonanou práci."

„Co je tohle za místo?"

„Nevím," zopakoval Reacher. „Není to ale škola. To je stoprocentní."

Přesně v pět hodin sjely ze silnice dvě černé dodávky, minuly půl metru vysokou tabuli a zaparkovaly za třemi Chevy Caprice. Vytvořily cosi jako barikádu a uvěznily je za ní. Z obou dodávek vystoupili dva muži v oblecích. Tajná služba nebo federální maršálové. Dvojice mužů se krátce rozhlédly, daly si znamení vzduch je čistý a naklonily se zpátky do dodávek, aby vyzvedly své šéfy.

Z první dodávky vystoupila žena. V jedné ruce držela aktovku a v druhé svazek papírů. Měla na sobě elegantní černé šaty. Ke kolenům. Patřily k modelům, které mohou odvést dvojí službu, za denního světla s perlami v tiché kanceláři v horním patře a večer s diamanty na koktejlovém večírku nebo na recepci. Žena byla starší než Reacher, zhruba o deset let, možná i o víc. Bylo jí kolem pětačtyřiceti, ale vypadala dobře. A inteligentně. Měla polodlouhé světlé vlasy upravené do přirozeného účesu, bezpochyby pročesávané prsty. Byla nadprůměrně vysoká, ale ne nadprůměrně silná.

Pak z druhé dodávky vystoupil muž, kterého Reacher okamžitě poznal. Jeho obličej se objevoval každý týden v novinách a ještě častěji v televizi, protože byl k vidění nejen v reportážích o své vlastní práci, ale také na agenturních fotografiích a ve vstupech do zpravodajství o zasedání kabinetu a napjatých poradách s vyhrnutými rukávy v Oválné pracovně. Byl to Alfred Ratcliffe, poradce pro otázky národní bezpečnosti. Prezidentův kůň, kdykoliv došlo na záležitosti, které nemusely skončit dobře. Pomocník k nezaplacení. Pravá ruka. Šuškalo se, že je mu už sedmdesát, ale nevypadal na to. Byl letitý pamětník ministerstva zahraničí, v minulosti několikrát na výsluní a v zapomnění podle toho, jak se měnil vítr, ale vydržel natolik dlouho, až mu nakonec jeho pevná páteř vynesla nejlepší práci ze všech.

Žena se k němu připojila a společně vykročili, obklopeni čtyřmi muži v oblecích, ke dveřím do vestibulu. Reacher zaslechl, jak se otevřely, pak

zazněly kroky na tvrdém koberci a všichni vešli do třídy. Dva muži v oblecích se stáhli a dva zamířili rovnou k tabuli, s Ratcliffem a neznámou ženou v závěsu. Když došli až na samý konec a nemohli už dál, otočili se čelem do učebny, přesně jako učitelé na začátku hodiny.

Ratcliffe se podíval na Whitea, pak na Watermana a potom na Reachera vzadu ve třídě.

Oznámil: „Tohle není škola."

DRUHÁ KAPITOLA

ŽENA ELEGANTNĚ POKRČILA NOHY v kolenou a položila na zem aktovku a papíry. Ratcliffe udělal krok dopředu a prohlásil: „Jak jste už určitě pochopili, povolali jsme vás sem pod falešnou záminkou. Nechtěli jsme to udělat moc okázale. Uchýlili jsme se k úhybnému manévru. Abychom vzbudili co možná nejmenší pozornost. Alespoň na začátku."

Ratcliffe se odmlčel, pro zvýšení dramatického účinku a jako by čekal na otázku. Nikdo se však nezeptal. Dokonce ani: na začátku čeho? Lepší vyslechnout si všechno najednou. A vždycky bezpečnější, když rozkazy přicházejí shůry.

Ratcliffe se otázal: „Dokáže tady někdo formulovat prostými jednoduchými slovy politiku národní bezpečnosti současné vlády?"

Nikdo nepromluvil.

Ratcliffe se podivil: „Proč nikdo neodpovídá?"

Waterman se ukryl za pohled upřený kilometr daleko a White pokrčil rameny, jako by říkal, že nesmírná složitost daného tématu přesahuje možnosti prostého jazyka a pojem jednoduchosti a jasnosti je naprosto subjektivní, takže na definici by se dalo dohodnout až po zdlouhavé diskusi.

Reacher prohlásil: „To je zapeklitá otázka."

Ratcliffe odvětil: „Vy se domníváte, že naše politika se nedá vysvětlit prostými slovy?"

„Domnívám se, že taková politika neexistuje."

„Myslíte si, že jsme neschopní?"

„Ne, myslím si, že svět se mění. Člověk by měl zůstat flexibilní."

„Vy jste ten vojenský policista?“

„Ano, pane.“

Ratcliffe se opět odmlčel a pak řekl: „Před o něco víc než třemi lety vybuchla v garáži pod velice vysokou budovou v New Yorku bomba. Což byla pro ty, kteří zahynuli, samozřejmě osobní tragédie, ale v globálním měřítku se toho zase tolik nestalo. Až na to, že svět v tom okamžiku propadl šílenství. Z čím větší blízkosti jsme se dívali, tím méně jsme toho viděli a tím méně jsme tomu rozuměli. Údajně jsme měli všude nepřátele, nevěděli jsme ale jistě, kdo to je, kde se skrývají, proč to udělali, co chtějí, co je spojuje, a rozhodně jsme neměli tušení, co udělají dál. Přešlapovali jsme na místě. Alespoň jsme si to ale přiznali. Proto jsme nemrhali časem a nevypracovávali taktiku pro situace, o kterých jsme zatím ještě ani neslyšeli. Obávali jsme se, že bychom tím vyvolali falešný pocit bezpečnosti. Takže dnes spočívá náš standardní operační postup v tom, že hasíme, kde nám zrovna hoří koudel, a potýkáme se s deseti věcmi najednou podle toho, jak se vynořují. Sledujeme každou stopu, protože nám nic jiného nezbývá. Za o něco víc než tři roky začne nové tisíciletí a v každém hlavním městě budou probíhat celých čtyřiadvacet hodin oslavy, takže jeden jediný den se stane největším propagačním cílem v historii planety Země. Musíme s dostatečným předstihem vědět, co je to za lidi. Všichni do jednoho. Musíme vzít v potaz úplně všechno.“

Nikdo nepromluvil.

Ratcliffe dodal: „Ne že bych se před vámi musel ospravedlňovat. Musíte ale pochopit teorii. Neděláme předčasné závěry a obracíme každý kámen.“

Nikdo nic neřekl. Dokonce ani: máte pro nás vybraný nějaký konkrétní kámen? Vždycky je bezpečnější zůstat zticha, dokud není člověk přímo osloven. Lepší je počkat.

Potom se ale Ratcliffe obrátil k přítomné ženě a sdělil: „Tohle je doktorka Marian Sinclairová, moje první náměstkyně. Podá vám potřebné informace. Stojím za každým slovem, které pronese, takže za ním stojí i prezident. Za každičkým slovem. Možná to bude naprostá ztráta času a nikam nás nedovede, ale dokud si nebudeme jistí, má ta záležitost stejnou prioritu jako cokoliv jiného. Bude vyvinuto veškeré úsilí. Dostane se vám všeho, co budete potřebovat.“

A pak odkráčel, mezi dvěma muži v oblecích. Reacher slyšel, jak vycházejí z vestibulu, a zaslechl, jak nastartovala a odjela dodávka. Doktorka Marian Sinclairová šoupala tak dlouho první lavicí, až ji měla otočenou čelem do třídy, a posadila se. Složila vypracované paže, překřížila nohy v tmavých nylonkách a drahých botách a prohlásila: „Pojďte si sednout blíž ke mně."

Reacher se přesunul do třetí řady, nacpal se do lavice mezi Watermana a Whitea a vytvořil s nimi úhledný, pozorný polokruh. Sinclairová se tvářila otevřeně a upřímně, v obličeji se jí však značil náznak stresu a starostí. Dělo se něco vážného. To bylo jasné. Garber možná pronesl skrytou narážku. *Nezníte moc nadšeně. Měl byste ale jásat.* Možná není všechno ztracené. Reacherovi připadalo, že White dospívá ke stejnému závěru. Nakláněl se dopředu a měl strnulé oči. Waterman seděl nehybně. Šetřil energií.

Sinclairová sdělila: „V Hamburku v Německu existuje jeden byt. V módní čtvrti, dost blízko u centra, pěkně drahý a možná trochu přechodný a společný. V loňském roce si ho pronajali čtyři muži. Ne Němci. Tři ze Saúdské Arábie a jeden z Íránu. Všichni čtyři působí velice světsky. Hladce oholení, na krátko ostříhaní, dobře oblečení. Mají nejradši polokošile v pastelových barvách s vyšitým krokodýlem. Nosí zlaté rolexky a italské boty. Jezdí bavoráky a chodí do nočních klubů. Nechodí ale do práce."

Reacher zahlédl, jak White sám pro sebe přikývl, jako by mu byla taková situace známá. Waterman nedal najevo žádnou reakci.

Sinclairová pokračovala: „Místní ty čtyři muže považují za obyčejné playboye. Nejspíš ze vzdálených odnoží bohatých a významných rodin. Musejí se vybouřit, než se vrátí domů na ministerstvo ropného průmyslu. Jinými slovy eurotrash. My ale víme, že to není pravda. Rekrutovali je ve vlasti a poslali přes Jemen a Afghánistán do Německa. Udělala to nějaká nová organizace, o které toho zatím moc nevíme. Zdá se ovšem, že je dobře financovaná, přísně džihádistická, převážně polovojenská a nezáleží jí na národní příslušnosti. To, že spolupracují Saúdští Arabové a Íránci, je neobvyklé. Skutečně ale spolupracují. Osvědčili se ve výcvikových táborech a před rokem je vyslali do Hamburku. Mají za úkol zapustit kořeny na západě, žít nenápadně a čekat na pokyny. Které dosud nedostali. Jinými slovy řečeno, jsou spící buňka."

Waterman se zavrtěl a zeptal se: „Jak to všechno víme?“

„Ten Íránec je náš člověk,“ objasnila Sinclairová. „Dvojitý agent. CIA ho řídí z konzulátu v Hamburku.“

„Statečný kluk.“

Sinclairová přikývla. „A stateční kluci se těžko hledají. To je jedna ze známek toho, jak se mění svět. Zájemci chodívali až ke dveřím velvyslanectví. Psávali prosebné dopisy. Museli jsme některé odmítat. To byli ale staří komunisté. Teď potřebujeme mladé Araby a žádné neznáme.“

„Proč potřebujete nás?“ otázal se Waterman. „Situace je stabilní. Nepodnikají žádné kroky. Rozkaz k akci dostanete minutu po nich. Za předpokladu, že centrála na konzulátu je obsazená čtyřiadvacet hodin.“

Lepší je vyslechnout si všechno najednou.

Sinclairová řekla: „Situace je stabilní. Nic se neděje. Něco se ale stalo. Před několika dny. Došlo k malému náhodnému střetnutí. Měli návštěvu.“

Sinclairová navrhla, aby se přesunuli ze třídy do kanceláře. Řekla, že třída je nepohodlná, kvůli lavicím, což byla pravda, zejména pokud šlo o Reachera. Měřil sto devadesát pět centimetrů a vážil sto třináct kilo. V lavici neseděl, ale byl do ní nacpaný jako do bedny. Kancelář měla oproti tomu konferenční stůl se čtyřmi koženými polohovacími židlemi a Sinclairová s tímhle zvýšeným pohodlím očividně počítala. Což dávalo smysl. Sama tenhle prostor pronajala, pravděpodobně předešlý den, nebo to udělal jejím jménem nějaký méně důležitý náměstek. Tři pokoje a čtyři židle na porady.

Muži v oblecích zůstali přede dveřmi a Sinclairová sdělila: „Vymáčkli jsme z našeho muže všechny podrobnosti a domníváme se, že můžeme věřit jeho závěrům. Ten návštěvník byl další Saúdský Arab. Stejně starý jako ostatní. Stejně oblečený. Gel ve vlasech, zlatý náhrdelník, polokošile s krokodýlem. Nečekali ho. Bylo to naprosté překvapení. Funguje to u nich ale podobně jako u mafie. Můžou být vyzvaní, aby prokázali službu. Návštěvník se o tom zmínil. Vyšlo najevo, že je to, čemu říkají kurýr. Nemělo to s nimi nic společného. Šlo o něco úplně jiného. Byl v Německu na služební cestě a potřeboval jenom někde přespat. Kurýři dávají vždycky přednost takovéhle možnosti. V hotelu by se později

mohla najít stopa. Tyhle nové organizace jsou hrozně paranoidní, protože mají hodně širokou síť. Což znamená, že bezpečná komunikace je teoreticky velice obtížná. Domnívají se, že odposloucháváme jejich mobily, což pravděpodobně děláme, a domnívají se, že dokážeme číst jejich e-maily, čehož budeme určitě brzy schopni, a vědí, že otvíráme nad párou jejich dopisy. Takže místo toho používají kurýry, kteří jsou ve skutečnosti poslové. Nenosí kufry připevněné řetízky na zápěstí. Nosí slovní otázky a slovní odpovědi uložené v hlavách. Přicházejí a vracejí se, z kontinentu na kontinent, otázka, odpověď, otázka, odpověď. Je to hodně pomalé, ale naprosto bezpečné. Nezanechávají po sobě elektronické otisky prstů ani nic písemného a pozorovatel vidí jen chlapa se zlatým řetězem procházejícího letištěm jako milion jemu podobných."

White se zeptal: „Víme, jestli byl Hamburk jeho konečný cíl? Nebo jenom udělal přestávku po cestě někam jinam v Německu?"

Sinclairová odpověděla: „Úkol měl splnit v Hamburku."

„Netýkal se ale těch kluků v bytě."

„Ne, týkal se někoho jiného."

„Víme, kdo ho poslal? Předpokládáme, že stejní lidé z Jemenu a Afghánistánu?"

„Jsme silně přesvědčení, že stejní lidé. Díky další náhodě."

Waterman se otázal: „Díky jaké náhodě?"

„Ze statistického pohledu nebyla zase tak veliká. Posel znal jednoho ze Saúdských Arabů v bytě. Strávili spolu tři měsíce v Jemenu, kde šplhali po lanech a stříleli z AK-47. Je to malý svět. Takže ti dva si chvilku povídali a Íránec něco z toho zachytil."

„Co zachytil?"

„Posel čekal na schůzku, ke které mělo dojít za dva dny. Nepadlo místo, nebo ho náš muž alespoň nezaslechl, z kontextu ale vyplynulo, že leží poměrně blízko bezpečného bytu. Posel neměl předat žádnou zprávu. Měl se něco dozvědět. Podle Íránce úvodní prohlášení. Něco jako výchozí pozici. Bylo to prý jasné z kontextu. Posel si měl vyslechnout prohlášení a odvézt ho ve své hlavě zpátky."

„To zní jako začátek vyjednávání. Jako počáteční nabídka."

Sinclairová přikývla. „Očekáváme, že se posel vrátí. Alespoň jednou, s odpovědí ano, nebo ne."

„Máme tušení, čeho se to týká?“

Sinclairová zavrtěla hlavou. „Je to ale něco důležitého. Ten Íránec si je tím jistý, protože posel byl elitní bojovník, přesně jako on. Musel se osvědčit ve výcvikových táborech, protože jak jinak by přišel k polokošilím, italským botám a čtyřem pasům? Nepatřil k typům, které používají malé ryby na konci obou řetězců. Byl to posel pracující pouze pro hlavouny.“

„Došlo k té schůzce?“

„Pozdě odpoledne druhého dne. Posel na patnáct minut odešel.“

„A co se stalo pak?“

„Odjel, hodně brzy následující ráno.“

„Proběhl ještě nějaký rozhovor?“

„Jeden. A velice přínosný. Posel všechno vyzvonil. Vyklopil tajemství. Prozradil kamarádovi informaci, kterou vezl domů. Neodolal. Nemohl si pomoct. Protože na něj ta informace patrně udělala dojem. Ohromilo ho její měřítko. Íránec řekl, že byl nadšením bez sebe. Jsou to dvacetiletí mladíci.“

„Co to bylo za informaci?“

„Bylo to úvodní prohlášení. Výchozí pozice. Přesně, jak si Íránec myslel. Krátké a k věci.“

„Jak znělo?“

„Američan požaduje sto milionů dolarů.“

TŘETÍ KAPITOLA

SINCLAIROVÁ SE NAPŘÍMILA a přisunula se ke stolu, jakoby na zdůraznění svých slov, a řekla: „Ten Íránec je ve všech směrech velice chytrý, umí se vyjadřovat, má cit pro jazykové nuance a řídící agent to s ním mnohokrát prošel. Jsme přesvědčení, že se jednalo o věcné konstatování. Posel se během těch patnácti minut setkal tváří v tvář s Američanem. Musel to být muž, protože posel se nezmínil, že to byla žena, což by podle Íránce jinak určitě udělal. Je si tím naprosto jistý. Američan poslovi během schůzky sdělil, že chce sto milionů dolarů. Je to cena za cosi, což je jasné z kontextu. Tím ale rozhovor skončil. Nevíme, co je to za Američana. Nevíme, za co požaduje sto milionů dolarů. Nevíme od koho."

White upozornil: „Ale sto milionů dolarů zužuje pole. I kdyby se jednalo o počáteční nabídku a usmlouvali by ji na padesát, je to pořád obrovská suma. Kdo má takové peníze? Řekla byste spousta lidí, ale ti se dají přinejmenším najít v kartotéce na vizitky."

„Špatný konec dalekohledu," poznamenal Reacher. „Rozhodně by bylo lepší najít prodejce než kupce. Za co by zaplatili chlapi, kteří šplhají v Jemenu po lanech, sto milionů dolarů? A který Američan v Hamburku má něco takového na prodej?"

Waterman podotkl: „Sto milionů dolarů je fůra peněz. Taková cena by mě poněkud znepokojila."

Sinclairová přikývla a odvětila: „Taková cena nás hodně znepokojila. A jak to vypadá, je myšlena zcela vážně. Je to víc, než jsme kdy slyšeli. Proto zpracováváme všechny kanály. Upozornili jsme veškeré naše kon-

takty po celém světě. Už na tom usilovně pracují stovky lidí. Potřebujeme jich ale víc. Naším úkolem je najít toho Američana. Jestliže je pořád v zámoří, spadá pod pravomoc CIA a vedení převezme pan White. Pokud se vrátil do Spojených států, spadá pod pravomoc FBI a velení se chopí zvláštní agent Waterman. A vzhledem k tomu, že statistiky říkají, že převážná většina Američanů v Německu sloužila nebo slouží v Armádě Spojených států, domníváme se, že se musí tak jako tak zapojit i major Reacher."

Reacher pohlédl na Watermana, potom na Whitea, spatřil v jejich očích pochybnosti a věděl, že se stejné zračí i v jeho.

Sinclairová sdělila: „Personál a vybavení dorazí zítra ráno. Můžete mít, cokoliv budete chtít, v jakoukoliv dobu. Budete ale mluvit pouze se mnou, panem Ratcliffem nebo s prezidentem. Jste v karanténě. I kdybyste potřebovali krabičku tužek, obrátíte se na mě, pana Ratcliffa nebo na prezidenta. Což bude v praxi znamenat, že budete jednat se mnou. Následné papírování proběhne v Západním křídle. Nesmí padnout vaše jména. Protože sto milionů dolarů je hodně peněz. Není možné, aby se do toho zapletla vláda. Protože ten Američan může být z ministerstva zahraničí, ministerstva spravedlnosti nebo z Pentagonu. Omylem byste mohli oslovit nesprávnou osobu. Takže se budete obracet na mě. To je pravidlo číslo dvě."

Waterman se zeptal: „Jak zní pravidlo číslo jedna?"

„Pravidlo číslo jedna zní, že nesmíme obětovat toho Íránce. Nesmíme udělat nic, co by k němu mohlo někoho přivést. Hodně jsme do něj investovali a budeme ho potřebovat, protože skutečně nemáme tušení, co přijde dál."

Pak Sinclairová odstrčila židli, postavila se a vykročila ke dveřím. Na odchodu připomněla: „Hasíme, kde nám zrovna hoří koudel."

Reacher se opřel o kožené opěradlo židle, White se na něj podíval a prohlásil: „Musí to být tanky a letadla."

Reacher odvětil: „Naše nejbližší tanky jsou dva tisíce kilometrů od Jemenu a Afghánistánu a byly by zapotřebí týdny a týdny a tisíce lidí k tomu, aby se s nimi pohnulo. Bylo by snazší dopravit Jemen a Afghánistán k nim. A taky by to bylo rychlejší a méně nápadné."

„Tak letadla."

„Tipuju, že za sto milionů dolarů by pár pilotů přešlo na nesprávnou stranu. Možná tři čtyři. Pochybuju, že by měl Afghánistán tak dlouhé ranveje. Třeba je má Jemen. Tak by to bylo teoreticky možné. Až na to, že letadla by jim nestačila. Potřebovali by k nim stovky tun náhradních dílů a stovky inženýrů a mechaniků na údržbu. A stovky výcvikových hodin. A stejně bychom je za pět minut našli a zničili na zemi raketami. Nebo to můžeme možná udělat teď na dálku."

„Tak nějaká vojenská výzbroj."

„Ale jaká? Milion pušek po sto dolarech za kus? Tolik jich nemáme."

Waterman navrhl: „Mohlo by to být tajemství, kódové slovo, heslo, formule, mapa, plán, diagram, seznam, dokumentace k počítačovému zabezpečení finančních systémů po celém světě, průmyslová receptura nebo celková suma všech úplatků potřebných na schválení legislativy ve všech padesáti státech."

White se otázal: „Máte na mysli informace?"

„Co jiného se dá nenápadně prodat a koupit a co jiného má tak vysokou hodnotu? Možná diamanty, ale ty jsou v Antverpách, ne v Hamburku. Nebo třeba drogy, ale žádný Američan jich nemá v zásobě tolik, aby za ně dostal sto milionů dolarů. To by šlo v Jižní a Střední Americe. A Afghánistán má vlastní mák."

„Co je nejhorší scénář?"

„To je nad mou platovou třídu. Zeptejte se Ratcliffa. Nebo prezidenta."

„Podle vašeho osobního názoru?"

„Co si o tom myslíte vy?"

„Jsem odborník na Blízký východ. To je podle mě nejhorší scénář."

„Viry pravých neštovic," řekl Waterman. „To je podle mě nejhorší scénář. Nebo něco na ten způsob. Mor. Biologická zbraň. Nebo ebola. Nebo protilék. Nebo vakcína. Což by znamenalo, že už mají viry."

Reacher se díval do stropu.

Věci, které nemusí skončit dobře.

Nezníte moc nadšeně. Měl byste ale jásat.

Nejspíš tak dlouho, jak bude zapotřebí.

Garber byl jako křížovka.

White se na Reachera podíval a zeptal se: „Na co myslíte?"

Reacher odpověděl: „Na rozpor mezi pravidlem číslo jedna a vším ostatním. Nesmíme obětovat Íránce. Což znamená, že se nesmíme přiblížit k poslovi. Dokonce ani nesmíme pozorovat oblast, kam nás posel zavede. Protože nevíme, že ten posel existuje. K tomu bychom potřebovali zrádce v jejich řadách."

„Je to překážka," opáčil Waterman. „Ne protiklad. Přijdeme na způsob, jak ji obejít. Toho Íránce potřebují."

„Jde o otázku efektivity. Potřebují včas zjistit, co je to za lidi. Potřebují vystopovat sítě a vybudovat databáze. Proto by se měli rozhodně zaměřit na posly. Slovní otázky, slovní odpovědi v hlavě, tam a zpátky, z kontinentu na kontinent, otázka, odpověď, otázka, odpověď. Všechno vědí. Jsou jako zvuková páska. Stojí za sto zrádců. Protože mají celkový obraz. Co má ten Íránec? Nic než čtyři stěny v Hamburku a dlouhou chvíli."

„Nemůžeme ho jen tak obětovat."

„Můžou ho stáhnout ve stejném okamžiku, kdy dostanou posla. Můžou mu dát dům na Floridě."

White namítl: „Ten posel by nemluvil. Je to kmenová záležitost stará tisíce let. Nenapráskají se. Rozhodně ne po tom málu, co jim smíme udělat. Takže je moudré nechat našeho muže tam, kde je. Skutečně netuší, co přijde. Včasné varování by bylo hezké. Dokonce by to mohlo být klíčové vodítko."

Reacher se otázal: „Vy víte, co přijde?"

„Něco nečekaného. Není to dneska to samé, co bývalo."

„Pracoval jste už někdy s Ratcliffem? Nebo se Sinclairovou?"

„Nikdy. Vy snad ano?"

Waterman pravil: „Nevybrali nás proto, že nás znají. Vybrali nás proto, že jsme nebyli v kritické době v Hamburku. Nemůžeme být nesprávní lidé, které oslovili."

Karanténa, řekla Sinclairová, a skutečně to tak působilo. Tři muži v jedné místnosti, odříznutí od okolního světa, protože jsou nakažení a mají alibi.

V sedm hodin vyndal Reacher z auta zavazadla a odnesl je k sobě do pokoje, který se nacházel jako poslední ze tří v jedné řadě v chodbě, jež připomínala chodbu v kancelářské budově a možná ještě předešlý den jí

skutečně byla. Pokoj byl prostorný a měl vlastní koupelnu. Apartmá pro vedoucího pracovníka. Určené k práci, ne ke spaní, ale vyhovující.

Dát si večeři znamenalo nastartovat starý caprice, projet přes McLean a zabočit instinktivně do ulic, kde by mohla být malá průmyslová zóna na konci města, která by mohla mít i takovou restauraci, jakou hledal. Restauraci ne pro každého. Pomohl mu metabolismus. Zahlédl před sebou neon a lesklý hliník, hned vedle benzinové pumpy, hned vedle nájezdu na dálnici. Bistro, staré natolik, aby bylo téměř autentické. S promáčklinami a trochu oprýskané. Značný počet kilometrů na tachometru.

Reacher k němu zajel, zaparkoval, otevřel pochromované dveře a vešel dovnitř. Přivítal ho studený vzduch a jasné světlo zářivek. První osoba, již spatřil, byla žena, kterou znal. Ze svého předposledního rozkazu. Seděla úplně sama v boxu. Nejlepší voják, s jakým kdy pracoval. Patrně také jeho nejlepší přítelkyně, opatrným způsobem, pokud přátelství znamená povolení nechat jisté věci nevyslovené.

Nejprve ho napadlo, že to není zase až tak ohromující náhoda. Svět je malý, a čím blíž k Pentagonu, tím se zmenšuje. Pak změnil názor. Žena byla jeho vrchní seržantka během nejzářivějších let sto desáté vojenské jednotky. Hrála stejně velkou roli jako kdokoliv jiný a větší než někteří. Větší než většina. Patrně větší než on sám.

Protože byla nesmírně chytrá.

Příliš chytrá na to, aby to byla náhoda.

Přistoupil k jejímu stolu. Žena se nepohnula. Pozorovala jeho obraz v obrácené lžíci. Reacher se zasunul naproti a pozdravil: „Nazdar, Neagleyová."

ČTVRTÁ KAPITOLA

SERŽANTKA FRANCES NEAGLEYOVÁ vzhlédla od své lžíce a prohodila: „Ze všech bister ve všech městech. Jak velká byla pravděpodobnost?“

Reacher opáčil: „Určitě jsi ji pečlivě odhadla.“

„Usoudila jsem, že se nejspíš vypravíš na západ, protože chceš mít Washington podvědomě za zády. Představila jsem si odbočky, které uděláš, takže tohle bistro se přímo nabízelo. Stejně jako čas. Spočítala jsem si, že porada zabere zhruba dvě hodiny a pak nastane přestávka na večeři.“

„Je to škola.“

„Ne, není. Název toho kurzu je úplně nesmyslný.“

„Názvy kurzů jsou vždycky nesmyslné.“

„Tenhle je horší než obvykle.“

„Je to škola.“

„To by ti neudělali. Ne dokud je Garber naživu a dýchá.“

„Nemůžu se o tom bavit. Je to příliš nudné.“

„Dovol mi nezávazně hádat. Je to zástěrka. Když se vezme v úvahu tvůj současný pálkařský průměr, je to něco na vysoké úrovni. Což znamená, že dostaneš, o co požádáš. Zejména personál. Takže bys mi stejně zítra ráno zavolal. Proč se nesvěřit s dvanáctihodinovým předstihem?“

Neagleyová na sobě měla polní uniformu s lesním vzorem, s úhledně vyhrnutými rukávy, předloktí opřená o stůl. Měla tmavé, nakrátko ostříhané vlasy, tmavé oči a byla opálená. Její pokožka vypadala hebká, ale Reacher si byl jistý, že tohle zdání klame. Zažil ji v akci. Byla rychlá

a měla výjimečnou sílu. Pod povrchem bude tvrdá a vypracovaná. Nevěděl to však z vlastní zkušenosti. Nikdy se jí nedotkl. Dokonce jí ani nikdy nestiskl ruku.

Řekl: „Nevím, co budeme přesně potřebovat. Nejmoudřejší by bylo začít sestavovat seznam. Na základě rozmisťovacích rozkazů. Vojáci v aktivní službě fyzicky přítomní v určitý den v Německu. A také civilisté, na základě pasové evidence."

„Proč?"

„Potřebujeme najít jednoho konkrétního Američana, který se během konkrétních padesáti minut zdržoval v Hamburku."

„Proč?"

„Chystá se prodat cosi v hodnotě sto milionů dolarů bandě novodobých lumpů z Jemenu a Afghánistánu."

„Víme, co prodává?"

„Nemáme tušení."

„Problém by mohly představovat státní hranice. Myslím, že se přes ně dá prostě projet. Díky Evropské unii. Údaje o cestovních pasech budou patrně neúplné."

„Přesně tak. Je to hra s minimální nadějí na výhru. Mohli bychom jí ale trochu napomoct. Mohli bychom se zaměřit na ty, kteří během předchozího týdne přicestovali do Švýcarska. Když ten Američan činil konečné rozhodnutí. Když se chystal k prodeji. Měl v plánu zahájit vyjednávání, tak se potřeboval dopředu připravit. Otevřel tajné konto ve švýcarské bance. Patrně v Curychu. Hezky po ruce a čekající na příležitost. Pak se vrátil do Hamburku a stanovil svou cenu."

„Což je také jenom hra s minimální nadějí na výhru. Proto bychom měli vzít v úvahu i jiné možnosti. Mohl by to být starý účet otevřený už před lety. Dotyčný se třeba nedopouští první levárny. Nebo otevřel tajné konto někde jinde. Například v Lucembursku."

„Proto říkám, že nevím, co budeme přesně potřebovat."

„Myslíš, že je voják?"

„Mohl by být. Je to dost pravděpodobné. Jako Američané v Koreji nebo na Okinawě. Takže to je další seznam, který potřebujeme, jen tak pro jistotu. Co by mohl voják prodávat? Informace? Výzbroj? V tom případě bychom měli vzít v úvahu lodní kontejner, dodávku nebo malý

náklaďák, něco nenápadného, a sestavit seznam všeho, co by se vešlo dovnitř a stálo sto milionů dolarů."

„Muselo by to být něco spolehlivého a snadného na obsluhu. Nedodal by to s podpůrnými jednotkami."

„Dobře, měj to na paměti. Dej ty seznamy dohromady a vypracuj z nich hlavní seznam. Víc toho v tuhle chvíli nemůžeme udělat. Buď zítra ráno v devět připravená k nasazení. Nedokážu si představit, že by to zvládli rychleji. Všechno jde přes radu pro otázky národní bezpečnosti, prostřednictvím ženy, která se jmenuje Marian Sinclairová."

„O té jsem už slyšela," odvětila Neagleyová. „Je hlavní zástupkyně Alfreda Ratcliffa."

„Měj připravené věci, které po ní budeme chtít. Nemůžeme si dovolit mrhat časem."

„Představuje ta záležitost velký problém?"

„Mohla by představovat. Pokud je to to, co si myslíme. Což nemusí být. Podezření je založené na jediné větě zachycené ve vzduchu. Mohl by to být vtip. Nebo něco jako sarkasmus pro zasvěcené. Může to být neznámý slang, kterým označují jemenští lezci po lanech něco úplně nevinného. Jestli je to ale skutečná nabídka, pak ano, cenovka naznačuje problém."

Přišla servírka a Reacher s Neagleyovou si objednali. Neagleyová řekla: „Gratuluju k medaili."

Reacher odpověděl: „Děkuju."

„Jsi v pořádku?"

„Nikdy mi nebylo líp."

„Jsi si jistý?"

„Kdo jsi, moje matka?"

„Co si myslíš o Sinclairové?"

„Líbí se mi."

„Koho máme jako dalšího?"

„Watermana z FBI. Je to starý dobrý slídil. A Whitea ze CIA. Ten je dost velký nervák. Patrně k tomu má dobrý důvod. Oba se zatím v několika směrech osvědčili. Řekli pár rozumných věcí. Patrně přivedou své vlastní lidi. A patrně nad námi bude bdít dohlížitel z bezpečnostní rady, bude nás hlídat a bude předávat naše zprávy Sinclairové."

„Proč se ti líbí?"

„Byla upřímná, stejně jako Ratcliffe. Hasí, kde nám zrovna hoří koudel."

„Měl bys zavolat bratrovi. Na ministerstvo financí. Mohl by dávat pozor na bankovní převody. Sto milionů dolarů by se mohlo ukázat na vládní úrovni."

„Musel bych se na něj obrátit přes Sinclairovou."

„Budeš se toho pravidla držet?"

Reacher řekl: „Sinclairová se domnívá, že by to mohl být kdokoliv. Nechce, abychom se obrátili na nesprávnou osobu. Uchází jí ale jeden fakt. Nemůže to být jen tak někdo. Může to být úplně kdokoliv. Víceméně. Nabízí se široké pole možností. Určitě se prokáže, že náš muž je jedním z mnoha. Nachytáme spoustu nejrůznějších lidí, jak se účastní tajných setkání a odjíždějí ze Švýcarska s kufry plnými peněz, všichni s nekalými úmysly a zapletení do nejrůznějších obchodů. Naděláme si spoustu nepřátel. Jak mezi vojáky, tak mezi civilisty. Nemůžeme si ale dovolit velký poprask. Alespoň prozatím. Bude nás brzdit utajení. Takže si myslím, že v tuhle chvíli bychom se měli držet Sinclairové. Postoj přehodnotíme podle toho, jak a kdy budeme potřebovat."

„Chápu," prohlásila Neagleyová.

Servírka přinesla talíře a Reacher s Neagleyovou se pustili do jídla. V osm hodin večer v McLeanu ve Virginii.

Osm hodin večer v McLeanu ve Virginii byly dvě hodiny ráno následujícího dne v Německu v Hamburku. Hodně pozdní hodina, ale Američan byl pořád vzhůru. Ležel na zádech v posteli a díval se do neznámého stropu. V ohbí paže mu odpočívala nahá děvka. Byt byl její. Čistý, uklizený, provoněný, s náznakem úzkostné péče o domácnost. Ne levný, ale to nebyla ani děvka. Což bylo v pořádku. Američan věděl, že brzy zbohatne. Tak si dopřál malou oslavu. A měl rád drahé ženy. Dalo se s nimi víc užít. A jeho vkus byl velice prostý. Záleželo mu na stupni nadšení. A děvka ho projevila ve velké míře. Pak si povídali. Vedli intimní konverzaci v posteli. Tulili se k sobě. Děvka o něj projevovala zájem. Uměla dobře naslouchat.

Prozradil jí toho příliš mnoho.

Děvky jsou patrně lepší psychologové než vystudovaní doktoři a dokáží rozlišit mezi velikášským žvaněním, chvástáním se, nesmysly

a šílenými sny. Čímž vzniká malý prostor pro pravdu. Ne pro pravdu jako ve zpovědnici. Spíš na drobné radosti. Člověk puká nedočkavostí, aby se o ně podělil. Vyřinou se prostě z úst. A to se stalo i jemu, na vlně nadšení. Cítil se skvěle. Děvka stála za to, co jí zaplatil. Vznášel se v oblacích. Zmínil se o tom, že se chystá koupit ranč v Argentině. Větší než Rhode Island, řekl.

Což nebylo moc významné, ale děvka si to bude pamatovat. A děvky se v Německu nebojí policajtů. Je to sociální stát. Toleruje se všechno, na co existují směrnice. Takže až začne hon, děvka zajde ochotně za policajty a poví jim o americkém zákazníkovi, který měl v plánu koupit si ranč v pampě větší než Rhode Island. Šlo o nějaké finanční vyrovnání. Myslel to vážně. Ani jednou mu při tom povídání neztvrdnul. A policajti si všechno zapíšou, protože jsou Němci, a pak zavolají někomu, kdo se vyzná, a zjistí, že ranč v pampě větší než Rhode Island je pěkně drahá záležitost.

Bude jim stačit podívat se na současné transakce na trhu s nemovitostmi v jedné jediné zemi na světě a dojdou přímo až k jeho zbrusu novým dveřím.

Pěkná blbost.

Mohl si za to sám.

Američan chodil v duchu po místnosti, procházel zpětně své kroky, sestavoval pomyslný seznam všeho, čeho se dotkl. Nebylo toho moc. V podstatě se dotkl pouze děvky. Zanechal jsem na ní otisky prstů? To není moc pravděpodobné. A stejně by byly rozmazané. V břiše jí zůstala moje DNA, ale na té už pracují agresivní kyseliny a trávicí enzymy. A věda je ještě v plenkách. Pořád v přípravné fázi. Radši odmítne případ, než aby se znemožnila na veřejnosti.

Dostatečně bezpečné.

Což je šílené.

Ale také logické. Když jsem řekl A, musím říct B. Všechno nebo nic. Dal jsem se na vojnu. Jenom by mě zajímalo, jaké to bude. Ukázalo se, že je to jako letět vzduchem. Něco jako seskok volným pádem. Dlouhý, předlouhý volný pád, než se otevře padák. Stále dolů a dolů. Nešlo se tomu pocitu bránit. Šlo se jenom nadechnout, uvolnit a poddat se zážitku.

Z hotelu odešel nikým nepozorován přes garáž. Ze žádného podstatného důvodu, jen proto, že to byla zkratka k dalšímu baru, který znal. Děvka právě přijížděla do práce. Pozdní večer, nejvyšší kvalita, zazobaní zákazníci. Jiný svět. Až na to, že už nebyl jiný. Američan mohl mít všechno, čeho se mu zachtělo. Rozhodl se, že se jí zeptá. Přímo v garáži. Co kdyby se mýlil? Ale nemýlil se. Už ji jednou viděl. Děvka se usmála a vyslovila velice vysokou částku. Američan by jí ale zaplatil desetkrát víc, už jenom za to, jak tam stála. A byla čerstvě osprchovaná. Ne panna, ale neměla k tomu daleko, když se vezme v úvahu, že jí právě začínal pracovní den.

Odvezla ho autem do bytu, odkud právě přijela.

Jsou v garáži bezpečnostní kamery?

Američan usoudil, že nejsou. Patřil k lidem, kteří si všímají detailů. Byl dobrý pozorovatel. Nic mu neušlo. Muselo to tak být. Patřilo to k jeho práci. Na stropě garáže zahlédl ohnivzdornou pěnu, elektrické vedení, odpadní trubky a hasicí zařízení.

Žádné kamery.

Dostatečně bezpečné.

Což je šílené.

Ale také logické.

Američan si v duchu všechno připravil a pak přešel rychle k činu. Děvka si nejdřív myslela, že to patří ke hře. Jako by zákazník zkoušel, co viděl na videu. Američan ji odhodil na břicho, obkročmo si na ni sedl, znehybnil jí koleny lokty, svůj zadek na jejím, přikrčil se jako žokej na koni a děvka při tom vydávala všechny správné zvuky. Pak se Američan předklonil, popadl ji zezadu pod krkem, pevně a rychle stiskl a záhy bylo po všem. Děvka se pokusila vzepřít a shodit ho ze sebe, ale nemohla se skoro hýbat. Dokázala pouze kopat, ale nedařilo se jí ho zasáhnout, tak jen bezmocně máchala nohama jako plavec ve vodě. Potom přestala a Američan ji pro jistotu ještě chvíli rdousil, pak ještě o něco déle a nakonec ji pustil a vypadl z bytu.

Všechno, nebo nic.

PÁTÁ KAPITOLA

REACHEROVI SE SPALO v ložnici pro řídící pracovníky dobře, ale probudil se brzy a byl už na nohou, když v sedm hodin přijela dodávka s velkými varnicemi s kávou a s tácem pečiva velikým jako pálkařský kruh. Takovou snídani by nedokázali sníst tři lidé. Což znamenalo, že se blíží posila.

Posila dorazila v půl osmé v podobě dvou středně postavených pracovníků z bezpečnostní rady. Sinclairová při představování sdělila, že je osobně zná, a podle všeho jim důvěřovala. Byli to zhruba třicátníci, oba zarputilí, jakoby nervově vyčerpaní údaji, se kterými se musí potýkat. V osm hodin se činili a pobíhali, měli zavedené bezpečné telefonní linky a Reacher předběhl Watermana a Whitea s požadavky na personál, pak se v devět zjevila Neagleyová, na tolik včas, aby stačila objednat přes bezpečností radu příval informací, ještě před příchodem Watermanova pomocníka, který dorazil dvacet minut před Whiteovým. Oba nové přírůstky vypadaly jako mladší verze svých šéfů. Watermanův muž se jmenoval Landry a Whiteův Vanderbilt, ale nebyl příbuzný s boháčem z americké historie.

Rozstrkali nábytek a vytvořili v učebně společné řídící středisko spravované Neagleyovou, Landrym a Vanderbiltem. Dohlížitelé z bezpečnostní rady zůstali v kanceláři a Reacher s Watermanem a Whitem přijímali u stolu konferenční hovory, usazení v kožených křeslech. V jedenáct hodin všichni pilně pracovali. Ve dvanáct měli první informace. Sinclairová zavolala, aby si je přes reproduktory vyslechla.

Reacher sdělil: „Ten den pobývalo v Německu téměř dvě stě tisíc amerických občanů. Zhruba šest tisíc vojáků v aktivní vojenské službě, k tomu téměř dvojnásobný počet rodinných příslušníků a vojáků, kteří právě odešli do výslužby a nevrátili se ještě domů, plus zhruba tisíc civilistů na dovolené plus přibližně dalších pět tisíc na kongresech a zasedání podnikových rad."

„To je spousta Američanů."

Reacher řekl: „Měli bychom odletět do Hamburku."

„Kdy?"

„Teď."

„Proč teď?"

„Musíme někam jinam. Tohle nevyřešíme na papíře."

Sinclairová se zeptala: „Agente Watermane, co si o tom myslíte vy?"

Waterman odpověděl: „To, co si myslím, záleží na tom, jak rychle se tihle poslové přesunují. Přišlo mi to jako pomalý proces. Kdy má dostat náš muž odpověď? Jak dlouho jim obvykle trvá, než se vrátí?"

„Obvykle tak dva týdny. Možná o den dva méně."

„Chceme být poblíž, až se ten obchod uzavře. To je jasné. Zdá se ale, že máme čas. Já bych se do Hamburku vypravil příští týden. Nejdřív bych chtěl mít vypracovanou podrobnou analýzu. Ta by nám mohla ušetřit práci v dlouhodobější perspektivě."

„Pane White?"

White odvětil: „Já bych do Hamburku vůbec nejezdil. Kdo by mě tam potřeboval, po boku lovce lidí a úkladného vraha? Řeším nejradši problémy na papíře. Východní pobřeží opustím jen v případě, že to bude nezbytně nutné."

Sinclairová se otázala: „Majore Reachere, z jakého důvodu chcete odcestovat do Hamburku právě teď?"

Reacher objasnil: „Chci tam odcestovat proto, že pan Ratcliffe řekl, že můžeme dostat všechno, co chceme."

Sinclairová se zeptala: „Měl by agent Waterman nebo pan White něco proti tomu, kdyby major Reacher odcestoval sám do Hamburku?"

White řekl: „Ne."

Waterman dodal: „Pokud tam odjede s neškodnými úmysly."

• • •

Jednou z výhod komunikace přes Západní křídlo byla okamžitá úspěšnost, co se týče leteckých společností a hotelů. Reacher s Neagleyovou měli během třiceti minut zamluvená místa ještě na ten večer v přímém letu Lufthansy a pokoje v hamburském hotelu nedaleko inkriminovaného bytu v módní čtvrti, kterou Sinclairová popsala jako dost blízko u centra a pěkně drahou.

Zbytek odpoledne strávili v McLeanu a snižovali počet potenciálních podezřelých tím, že přiřazovali ke jménům zprávy o pohybech. Nemůžete řídit tank po pláních na východě a zároveň se procházet po Hamburku. Počet podezřelých se rapidně snížil. Což působilo jako úspěch. Potom začaly přicházet zprávy od leteckých společností o Curychu. Whiteův muž Vanderbilt vypadal, že pochopil, k čemu by mohly být dobré, a nabídl se, že na nich bude během jejich letu pracovat a po přistání jim zavolá, kdyby narazil na něco důležitého.

Škola spolupráce, napadlo Reachera. Kdo by to tušil?

Neagleyová je odvezla v Reacherově caprice na letiště a zaparkovala ho za vládní peníze v garáži na krátkodobé stání. Její verze civilního oblečení spočívala v zrcadlových slunečních brýlích, obnošené kožené bundě přehozené přes tričko a kalhotách, které vypadaly úplně stejně jako Reacherův model ze zapomenutých zásob námořní pěchoty, ale byly, jak se ukázalo, skutečně od Ralpha Laurena. Na rozdíl od Reachera si vzala tašku. Místa měli v ekonomické třídě, ale v porovnání s látkovými sedadly ve vojenských letadlech jim připadala jako luxus. Najedli se, sklopili o kousek opěradla a usnuli.

Dvacet čtyři hodiny po Američanově odchodu voněl byt děvky o hodně méně než původně. Přesněji řečeno, byl stále intenzivně cítit, ale ten pach nebyl příjemný. Začal pronikat na chodbu a šířit se ventilátorem v kuchyni. Už i tak naštvaní sousedé zavolali uprostřed noci policii. Dispečer tam vyslal hlídku, aby se porozhlédla. Nebo čenichala, jak se ukázalo. Což vedlo k tomu, že byl vyburcován domovník s univerzálním klíčem. Pak dorazili detektivové a forenzní technici s policejní páskou a následovaly čtyři hodiny vyptávání a zajišťování stop. Nakonec přijela sanitka s černým pytlem na mrtvoly.

Z policejního hlediska dobré i špatné zprávy. Hamburk je drsné přístavní město se světově známou vykřičenou čtvrtí a s drogami a graffiti na nádraží, ale přesto se tam stává relativně málo vražd. Méně než jedna týdně. Mrtvé tělo je pořád velká událost. Dají se na něm vybudovat kariéry. A policejní oddělení tvrdí, že má devadesátiprocentní úspěšnost. To byly dobré zprávy. Špatné zprávy spočívaly v tom, že deset nevyřešených procent tvořili buď ubodaní feťáci, nebo uškrcené prostitutky. Rizika povolání. Nebylo moc pravděpodobné, že se tenhle případ dostane do učebnic. Pachatel je už pravděpodobně na moři, v kajutě na lodi, sto kilometrů daleko a míří na otevřený oceán.

Reacher a Neagleyová měli v kapsách peníze Západního křídla, na pracovní výdaje, tak nasedli na letišti do taxíku značky Mercedes a nechali se odvézt vodnatým slunečním světlem a ranním provozem do města.

Ulice, ve které stál jejich hotel, byla tichá, lemovaná stromy, plná budov ze skla a světlých cihel a po obou okrajích stála malá drahá auta. Přidělili jim pokoje ve třetím patře, ne příliš vysoko, ale s výhledem na vršky střech. Hamburk je prastaré hanzovní město s více než tisíc let dlouhou historií, ale ani jedna ze střech, které Reacher viděl, nebyla starší padesáti let. Německo bombardovalo Británii, Británie se pomstila tím, že začala bombardovat Německo, a provedla to opravdu důkladně. Britové rozpoutali v roce 1943 požární bouři, která vymazala Hamburk z povrchu zemského. Šlehaly tři sta metrů vysoké plameny, teplota přesahovala pět set stupňů, hořel vzduch a silnice, vařily se řeky a kanály. Během jednoho náletu zahynulo čtyřicet tisíc lidí. Británie jich ztratila během celé války šedesát tisíc. *Kdo seje vítr, sklízí bouři.* Ozeáš, jeden z dvanácti menších proroků, měl v tomhle případě naprostou pravdu.

Zazvonil telefon. Volala Neagleyová, aby se domluvila na snídani. Pak zazvonil telefon ještě jednou. Tentokrát to byl Vanderbilt. Volal pozdě v noci z McLeanu ve Virginii, aby sdělil šest jmen Američanů, kteří přicestovali v daném týdnu z Hamburku do Curychu. *Nachytáme spoustu nejrůznějších lidí,* řekl Reacher na začátku.

Sešel dolů na snídani, která byla velice evropská, se spoustou masných výrobků, uzenými sýry a exotickým pečivem. Posadil se vedle Neagleyové ke stolu u okna. Devět hodin ráno v Hamburku v Německu.

• • •

Devět hodin ráno v Hamburku v Německu bylo půl jedné odpoledne v Džalálábádu v Afghánistánu. V kuchyni nabíleného hliněného domu se připravoval oběd. Venku panovalo pouštní vedro jako v Arizoně. Posel čekal. Dorazil během noci, po čtyřech letech komerčními letadly a po téměř pěti stech kilometrech v rozhrkaném pick-upu Toyota. Dostal snídani a uvedli ho do předpokoje. Nečekal tam rozhodně poprvé. Tam a zpátky, tam a zpátky. Takový byl jeho život. Ze všech mužů v domě neměl jako jediný plnovous a AK-47.

Nakonec byl vpuštěn do malé rozpálené místnosti. Ve vzduchu pomalu poletovaly mraky much. Na polštářích seděli dva muži, oba zarostlí, jeden malý a tlustý, druhý vysoký a štíhlý. Oba na sobě měli prosté bílé hábity a bílé turbany.

Posel sdělil: „Američan chce sto milionů dolarů."

Muži v hábitech přikývli. Vysoký pravil: „Promluvíme si o tom dnes při večeři. Vrať se zítra brzy ráno pro odpověď."

Neagleyová si vzala na recepci plán Hamburku. Otevřela ho a naklonila, aby na něj dopadalo světlo z okna. Řekla: „Padesátiminutová nepřítomnost znamená rádius kilometr a půl, souhlasíš se mnou? Dvacet minut tam, deset minut na pohovor, dvacet minut zpátky. Kde by se tak mohli setkat?"

Reacher řekl: „V baru, v kavárně nebo na lavičce v parku."

Našli na mapě pronajatý byt. Neagleyová roztáhla ukazováček a palec a opsala poloměr kilometr a půl. Výsledný kruh pokrýval síť ulic, o kterých Reacher předpokládal, že budou hlavně obytné, ale také trochu obchodní. Zavítal už do spousty měst a věděl, jak to v nich funguje. V téhle části světa a v téhle části města tam budou byty v horních patrech nízkých domů a nenápadné obchody a kanceláře v přízemí. Malá lahůdkářství a možná klenotnictví, čistírny a pojišťovny. A pekárny, cukrárny, kavárny, restaurace a bary. A čtyři parky velikosti kapesníku s osmi lavičkami a také nejspíš s holuby, kteří se dají krmit, což je činnost, které se věnují špioni ve filmech.

Neagleyová poznamenala: „Je hezký den na procházku."

• • •

Rádius kilometr a půl znamená průměr tři kilometry a zhruba sedm kilometrů čtverečních. Našli byt uprostřed, lhostejně kolem něj prošli a zastavovali se na rozích a dívali se do mapy jako turisté. Kterých tam bylo poměrně dost. Nevyčnívali z řady.

Hned od začátku si ukládali do paměti jednu možnost za druhou. Už v prvních pěti ulicích se nabízela pekárna se dvěma zlatými kulatými stoly, tři kavárny a dva bary. Reacher upozornil: „Setkali se pozdě odpoledne. Což vylučuje pekárny. Do pekáren se chodí ráno. Tipuju, že se sešli v baru."

„Nebo v parku."

„Kde by si Američan připadal, že má navrch? Šlo o vyjednávání. Chtěl mít psychologickou převahu. Potřeboval místo, kde se bude cítit uvolněně a jeho protějšek nepříjemně."

„Předpokládáme, že je běloch?"

„Pravděpodobnost napovídá, že ano."

„V tom případě v baru, kde se scházejí skinheadi."

„Bude v téhle čtvrti nějaký takový existovat?"

„Nevěší si tabulky na dveře. Je to životní názor."

Reacher se podíval do mapy a pátral po správných tvarech, po křižovatkách širokých ulic, kde je hustý provoz a nižší nájmy a kde se dá parkovat v postranních uličkách. Našel možné místo. Po cestě minou dva parky.

Prohodil: „Je hezký den na procházku."

Parky přinesly zklamání, co se zahradní architektury týče. Byly z velké části vydlážděné, s květináči a květinami zářivými jako rtěnka na rty. Měly ale lavičky, každý dvě, a poskytovaly jisté soukromí. Jeden muž by se mohl posadit na jednu lavičku, druhý na druhou, první muž by mohl promluvit a zvednout se k odchodu a náhodný pozorovatel by z toho nic nepoznal. Viděl by jenom chlapa na lavičce. A pak druhého. Jeden přišel a druhý odešel.

Parky připadaly v úvahu.

Oblast s hustší provozem se nelišila jako noc a den, ale panoval v ní o něco větší ruch a rámus. Podniky byly nejen na hlavní třídě, ale i v postranních ulicích, několik domů do hloubky. Jeden z nich byl bar,

před kterým seděli čtyři mladíci a popíjeli pivo. V deset hodin ráno. Všichni měli vyholené hlavy. Nepořádně a kostrbatě, jako by si je sami oholili nožem a byli na to hrdí. Mohlo jim být tak osmnáct až dvacet, ale byli udělaní. Připomínali čtyři hovězí kýty. Nepocházeli ze sousedství. Čímž vznikala otázka rajonu. Činí si na něco nárok?

Neagleyová navrhla: „Pojďme si zajít na kávu."

„Do toho baru?"

„Ti kluci nám chtějí něco říct."

„Jak to víš?"

„Prostě to cítím. Dívají se na nás."

Reacher se otočil a kluci se na něj podívali. Klanově, s náznakem výzvy a náznakem strachu. Jako zvířata, která bojují s rozhodnutím, jestli zaútočit nebo se dát na útěk. Jako by se blížil okamžik pravdy.

Zeptal se: „Co mají za problém?"

Neagleyová opáčila: „Pojďme to zjistit."

Reacher tedy udělal krok dopředu a dostal se do zákrytu se dveřmi.

Mladíci sešikovali řady.

Mladík vepředu se zeptal: „Jste Američani?"

Reacher opáčil: „Jak jsi to poznal?"

Mladík oznámil: „Američany do tohohle baru nepouštíme."

ŠESTÁ KAPITOLA

REACHER POZDĚJI PŘIPUSTIL, že kdyby to řekl chlap jeho věku, okamžitě by mu dal ránu, *prásk*, ještě než by doznělo poslední slovo, protože proč nechat někoho začít rvačku podle jeho vlastního časového plánu? Byl to ale ještě kluk, tak soucit velel, aby ho to Reacher nechal alespoň ještě jednou zopakovat. Velice pomalu se zeptal: „Umíš anglicky?"

Kluk namítl: „Právě *mluvím* anglicky."

„Protože jsi to popletl. Tvoje slova vyzněla nesprávně. Jako bys chtěl říct, že v Německu existují bary, kam nemohou vejít Američané a cítit se tam jako doma. To jsi určitě neměl na mysli. Jestli chceš, naučím tě, jak se to řekne správně."

„Německo je pro Němce."

„S tím souhlasím," odvětil Reacher. „Přesto jsem tady. Procházím se jenom okolo. Hledám, kde bych si dal kávu. Snažím se ti poskytnout příležitost, abys z toho vycouval, zachoval si tvář a nedostal nářez."

„Jsme čtyři."

„Jak dlouho ti trvalo, než jsi to spočítal? Ne, vážně, opravdu mě to zajímá."

V okně baru se objevil obličej. Vykoukl ven a zase zmizel.

Neagleyová navrhla: „Můžeme jít. To není bar, který hledáme. Náš muž by se nedostal dovnitř."

Reacher se zeptal: „Co bude s tou kávou?"

„Patrně tady dělají břečku."

Kluk se ohradil: „Nedělají tady břečku. Ta káva je moc dobrá."

Reacher prohlásil: „To rozhodlo. Ustup stranou."

Kluk neposlechl.

Místo toho řekl: „O tom, co se tady stane, rozhodujeme my. Ne vy. Americká okupace skončila. Německo je pro Němce."

„Mluvíš, jako by ses kvůli tomu chtěl poprat."

Kluk udělal krok dopředu.

Oznámil: „Nebojíme se."

Zněl jako bídák v černobílém filmu.

Reacher se zeptal: „Domníváš se, že zítřek patří vám?"

„Ano, to se domnívám."

„Měl bys vědět, že dělat pořád dokola to samé a doufat v jiný výsledek, je nerozum. Už jsi o tom někdy slyšel? Tvrdí to teď doktoři. Myslím, že s tím přišel Einstein. A ten byl Němec, že ano? Měl by sis to uvědomit."

„Vy byste měl odejít."

„Budu počítat do tří. Uhni mi z cesty."

Žádná odpověď.

„Jedna."

Žádná reakce.

Reacher ho uhodil, když řekl dvě. Po formální stránce to byl podvod, ale proč se ho nedopustit? Příležitost k nápravě dávno pominula. Vítej v reálném světě, hochu. Pravý hák přímo na solar. Humanitární gesto. Jako omráčit krávu. Druhý kluk neměl takové štěstí. Stála proti němu hybnost. Připletl se do dráhy Reacherova lokte, dostal zásah mezi oči a po cestě k zemi zabránil v pohybu čtvrtému klukovi. Právě na tak dlouho, aby Reacher stačil vyřídit třetího. Stejným loktem, který se navracel obloukem zpátky, ho bodl jako nožem. Čímž se otevřela spousta možností, co udělat se čtvrtým. Reacher zvolil kopanec do rozkroku, protože ten stojí nejméně úsilí a přináší největší výsledky.

Překročil propletené nohy a vstoupil do baru. Za pultem stál jakýsi stařík. Jinak zel bar prázdnotou. Staříkovi mohlo být tak sedmdesát. Přibližně jako Ratcliffovi. Byl ale v daleko horší formě. Vrásčitý, scvrklý, šedivý a nahrbený.

Reacher se ho zeptal: „Umíte anglicky?"

Stařík odvětil: „Ano."

„Viděl jsem, jak jste vykoukl z okna."

„Vážně?“

„Věděl jste o těch klucích venku.“

„Co s nimi má být?“

„Chtějí, aby dovnitř směli jenom němečtí zákazníci. Vy s tím souhlasíte?“

„Mám právo vybrat si, koho obsloužím.“

„Chcete obsloužit mě?“

„Nechci, ale udělám to, když budu muset.“

„Chutná vaše káva dobře?“

„Velice dobře.“

„Tak si ji nechte. Zajímala by mě jenom odpověď na jednu otázku. Něco, na co jsem se chtěl vždycky zeptat.“

„Na co se chcete zeptat?“

„Jaký je to pocit prohrát válku?“

Pokračovali dál a po pěti dalších ulicích to vzdali. Nabízelo se příliš mnoho možných míst. Pole se dalo zúžit odhadem osobního vkusu a zálib, pořád ale zůstávala spousta možností pro každý scénář. Nedalo se uhodnout, kde se ti dva muži setkali.

Reacher řekl: „Musíme to udělat opačným způsobem. Schováme se, počkáme, až se vrátí posel, a budeme ho sledovat na místo schůzky. Uvidíme, kdo se s ním setká. Nebude to ale za daných okolností snadné. Budeme v těchhle ulicích potřebovat hodně lidí. Celý tým specializovaný na pozorování.“

Neagleyová namítla: „To nemůžeme udělat. Nesmíme prozradit toho Íránce.“

„Drželi bychom se v povzdálí. A čekali. Tak dlouho, jak bude zapotřebí. Nepotřebujeme v tuhle chvíli nic jiného než podívat se na muže, se kterým se ten posel setká. Až budeme vědět, kdo to je, můžeme ho dostat později a jinak. Mohli bychom sehrát jiné vyšetřování, které nás k němu dovede. Nebo pootočit skutečné vyšetřování. V obou případech by vypadl ze hry posel. A Íránec by zůstal čistý jako lilie.“

„Má někdo ještě v dnešní době týmy specializované na sledování?“

„Určitě je má CIA.“

„Na každém konzulátě? Ještě dneska? O tom pochybuju. Počítej

jenom se mnou a se sebou. Což by nebylo snadné. Jak jsi sám řekl. Zejména proto, že musíme vzít v úvahu, že ten dům, ve kterém je pronajatý byt, má zadní východ. Hned na začátku bychom se museli rozdělit."

Reacher usoudil: „Možná má v zásobě nějaké lidi Waterman."

„Musela by to být větší operace."

„Můžeme mít všechno, čeho se nám zachce. Takhle nám to řekli."

„Nejsem si jistá, jestli to mysleli vážně. Řekli nám, že už jenom tím, že bychom pozorovali byt, bychom vystavili v nebezpečí Íránce. Což je pravda. Sledování by mohlo trvat dva týdny. Stačila by jedna nepozornost nebo by stačilo, aby zahlédli dvakrát toho samého člověka, a bezpečný byt přestane být bezpečný a buňka přijde na to proč. Máme svázané ruce."

Reacher nedodal nic.

Zamířili zpátky k hotelu a na ulici dva bloky od něj si všimli policejního auta zaparkovaného u chodníku a osmi uniformovaných policistů obcházejících sousední domy. Zazvonili, promluvili si ve vestibulu s obyvateli a pak se přesunuli na další adresu. Vyptávání dveře ode dveří. Muselo se stát něco závažného.

Chtěli pokračovat dál, ale zastavil je policista a německy se zeptal: „Bydlíte v téhle ulici?"

Reacher odvětil: „Umíte anglicky?"

Policista se anglicky zeptal: „Bydlíte v téhle ulici?"

Reacher ukázal dopředu. „Jsme ubytovaní v hotelu."

„Od kdy?"

„Ubytovali jsme se dneska ráno."

„Letěli jste přes noc?"

„Ano."

„Z Ameriky?"

„Jak jste to poznal?"

„Podle vašeho chování a oblečení. Za jakým účelem jste přicestovali?"

„Jsme turisté."

Policista požádal: „Vaše doklady, prosím."

Reacher se podivil: „Cože?"

„Německý zákon praví, že každý se musí na požádání prokázat policii."

Reacher pokrčil rameny a zahmatal v kapse po průkazu vojenské policie. Našel ho bez nejmenších obtíží. Nic jiného tam neměl. Podal ho policistovi. Neagleyová udělala to samé. Policista si zapsal do notesu jejich jména a vrátil jim zdvořile průkazy.

Pravil: „Děkuju."

Reacher se zeptal: „Co se stalo?"

„Byla uškrcena prostitutka. Než jste přicestovali. Přeju vám hezký den."

Policista odkráčel a zanechal je samotné na chodníku.

Američan se v tu chvíli nacházel necelých pět set metrů daleko. Půjčoval si auto v malé půjčovně vmáčknuté v přízemí mezi nízkými budovami v souběžné ulici. Chtěl vypadnout z města. Jenom na pár dnů. Možná jen na pár hodin. Uvědomoval si, že je to nezralá reakce. Chová se jako dítě. *Nevidím vás, tak mě také nemůžete vidět.* Ne že by měl strach. To ani náhodou. Žádné otisky prstů, žádná DNA, žádné kamery. Byla to jenom děvka. Brzy to vzdají. Zcela určitě. Nemá ale cenu potloukat se okolo. Nejlepší by bylo odjet třeba do Amsterodamu. A pak se vrátit. Je to jako seskok volným pádem. Nedá se zastavit.

Reacher s Neagleyovou se vrátili do hotelu a recepční jim sdělil, že jim dvakrát volal jistý pan Waterman z Ameriky. Pravé poledne v Hamburku. Šest hodin ráno na východním pobřeží. Muselo se jednat o něco naléhavého. Zašli k Neagleyové na pokoj, kam to měli blíž, a zavolali zpátky. Ozval se Watermanův muž Landry. Všichni už pilně pracovali. Za okamžik převzal telefon sám Waterman a oznámil: „Musíte se vrátit. Právě zachytili další hovor. Domnívají se, že tím se všechno mění."

SEDMÁ KAPITOLA

Odletěli brzy ráno letadlem Lufthansy, usazení mezi převážně mladými lidmi cestujícími povětšinou bez doprovodu, z nichž někteří byli zanedbaní, jiní divní a někteří vypadali jako postgraduální studenti na výletě. Ve Státech přistáli dvě hodiny poté, co opustili Německo, uprostřed večera, po osmi hodinách ve vzduchu zkrácených šesti časovými pásmy. V garáži pro krátkodobé stání vyzvedli starý caprice, odjeli jím tmou do McLeanu a zaparkovali ho u jeho novějších kolegů, kteří vypadali, že se nepohnuli z místa. Vedle stály dvě černé dodávky. Vešli dovnitř a zjistili, že ostatní jsou už nacpaní v kanceláři, včetně Ratcliffa a Sinclairové. Čekali na ně. Nečekali však dlouho. Vysoké postavení má své výhody. Ratcliffe pravil: „Jdete na čas. Federální letecký úřad nás průběžně informoval o Lufthanse a policie o dopravě."

Reacher se zeptal: „Co jsme propásli?"

Ratcliffe odpověděl: „Kousek skládačky. Co víte o počítačích?"

„Jednou jsem jeden viděl."

„Všechny mají uvnitř věcičku, která nastavuje datum a čas. Malý obvod. Velice prostý, velice levný a vyvinutý před dlouhým časem, kdy zlatým standardem byly děrné štítky a data se musela namačkat do pouhých osmi sloupců. Pro roky se používaly jen dvě číslice, ne čtyři, aby se ušetřily bity. Například rok 1960 se psal 60 a rok 1961 se psal 61. A tak dále. Museli šetřit místem. Což bylo také v pořádku. Až na to, že to bylo tenkrát a teď je teď a než se nadějeme, rok 1999 se změní na 2000 a nikdo neví, jak ten přechod zvládne dvouciferný systém. Možná si

bude myslet, že opět nastal rok 1900. Nebo 19 100. Nebo nula. Nebo celý zamrzne. Všude po světě by mohlo dojít ke katastrofálním chybám. Mohli bychom přijít o služby a infrastrukturu. Ve městech by mohla nastat tma. Mohly by se zhroutit banky. Během okamžiku byste mohl ztratit všechny peníze. Možná ještě rychleji."

Reacher opáčil: „Nemám žádné peníze."

„Chápete ale, o čem mluvím."

„Kdo vyvinul ten obvod? Co na to říkají autoři?"

„Všichni jsou už dávno v důchodu nebo mrtví. A mysleli si, že ten program vydrží jen pár let. Tak neexistuje dokumentace. Byla to jen parta nadšenců, kteří postávali kolem laboratorního stolu a snažili se zjistit, jak to funguje. Nikdo si přesně nepamatuje na podrobnosti. A vynořily se obavy, že autoři možná špatně pochopili gregoriánský kalendář. Možná zapomněli, že rok 2000 je přestupný. Roky dělitelné sty jsou normálně nepřestupné. Ale roky dělitelné čtyřmi sty ano. Takže je v tom pěkný zmatek."

„Co to má společného s námi?"

„Svět je čím dál tím víc závislý na počítačích. Do roku 2000 by mohl výrazně stoupnout význam internetu. Čímž by se ten problém ještě znásobil, protože všechno by bylo navzájem propojené. Takže riziko se stále zvyšuje. Lidé začínají dostávat strach. Uvědomují si, že hrozí nebezpečí. Chytří podnikatelé na to reagovali tak, že se snaží vyvinout softwarové záplaty."

„Co to je?"

„Něco jako kouzelné střely. Nainstalujete jejich nový kód a vyřešíte tím svůj problém. Dá se na tom vydělat spousta peněz. Trh je obrovský. Miliony lidí po celém světě to potřebují udělat s náležitým předstihem. Je to naléhavé. Natolik naléhavé, že předpokládáme, že lidé budou nejdřív instalovat a pak přemýšlet. Tudíž jsou zranitelní."

„Vůči čemu?"

„Další útržek konverzace. Zachytili jsme zvěsti, že je na prodej jedna hotová záplata. Údajně vypadá dobře, zdání však klame. Je to trojský kůň. Něco jako virus nebo červ, ale ne tak úplně. Je to čtyřciferný kalendář, dá se ale na dálku zastavit. Pomocí internetu. Který se každým dnem zvětšuje. Spadnou počítače na celém světě. Vládní, firemní i sou-

kromé. Představte si, jakou moc to dává jednomu člověku. Představte si ten chaos. Představte si, jaké tím vznikají možnosti k vydírání. Určitě by se našel někdo, kdo by byl ochotný zaplatit za takový program sto milionů dolarů."

„To je jenom jedna z možností," odvětil Reacher. „Že ano? Sto milionů dolarů by lidé zaplatili za spoustu věcí. Proč jsme se zaměřili právě na tohle?"

Lepší je vyslechnout si všechno najednou.

Ratcliffe řekl: „Napsat takový program vyžaduje jistý druh nadání. A také jistý způsob myšlení. Jistou zločineckou energii. Oni se na to takhle samozřejmě nedívají. Je to pro ně spíš výzva. Módní záležitost rozšířená mezi hipstery, kterých je mezi softwarovými programátory údajně hodně. A čtyři sta z nich se právě setkalo na konferenci v zámoří. Čtyři sta nejzapálenějších počítačových fanatiků. Zhruba polovina z nich byli Američané."

„Kde?"

„Ta konference se konala v Hamburku v Německu. Probíhala, když jste tam byli. Skončila dneska ráno. Všichni dneska odjeli."

Reacher přikývl. „Myslím, že pár z nich jsem zahlédl v letadle. Mladé a neupravené."

„Konference byla ale v plném proudu v den, kdy došlo ke schůzce s poslem. V tu dobu se ve městě nacházelo dvě stě amerických programátorů. Je možné, že jeden z nich se na hodinu vytratil."

Reacher nic neřekl.

Ratcliffe dodal: „Od svých lidí jsem se dozvěděl, že podobné konference mají v západní Evropě jiný nádech než u nás. Přitahují podivíny a radikály."

Ratcliffe poté odjel, se svojí ochrankou, svou černou dodávkou. Slovo převzala Sinclairová. Řekla, že pozornost se zaměří na počítačové programátory. FBI má pro takové účely novou jednotku. Waterman bude s tou jednotkou udržovat spojení, ale pouze jejím prostřednictvím nebo prostřednictvím Ratcliffa či prezidenta, nebo bude v kontaktu s kýmkoliv jiným, kdo by mohl být užitečný, ale opět ne přímo. White určí totožnost všech těch dvou set Američanů a začne je prověřovat. Reacher

nemá žádný konkrétní úkol, ale měl by zůstat po ruce. Pro jistotu. Ministerstvo obrany má počítače a programátory a první podnět, co se téhle záležitosti týče, přišel od nich. Hledaný muž možná nejdřív sondoval, jaký by byl o jeho zboží zájem.

Waterman a White se pustili do práce a Reacher zůstal v kanceláři. Sám se Sinclairovou. Sinclairová se na něj podívala, přejela ho od hlavy k patě očima, a otázala se: „Chtěl byste se mě na něco zeptat?"

Reachera napadlo: *Byla jste už na obědě?* Sinclairová na sobě měla nové černé šaty po kolena, které jí pěkně zdůrazňovaly postavu, a další tmavé nylonky a kvalitní boty. K tomu se musel připočíst pohledný obličej a přirozený účes, který si upravovala prsty. A chyběl snubní prsten.

Místo toho ale řekl: „Opravdu si myslíte, že chlapi, kteří šplhají v Jemenu po lanech, by si chtěli koupit něco takového?"

„Nevidíme důvod proč ne. Nejsou hloupí. Svým způsobem to dokazuje cenovka. Buď je podporuje nějaká zločinecká firma, nebo za nimi stojí nějaká zločinecká vláda, nebo mají přístup k hodně velkému rodinnému kapitálu. Všechny tyhle možnosti naznačují, že rozumějí vymoženostem moderního světa, pod které také rozhodně spadají počítačové systémy."

„To je sebenaplňující se proroctví. Sama se k němu přemlouváte."

„Co tím chcete říct?"

„Improvizace je dobrá. Panika špatná. Chytáte se stébla. Možná se mýlíte. Co se stalo se všemi těmi kameny, které je třeba obrátit?"

„Máte nějaký jiný proveditelný směr vyšetřování?"

„Zatím ne."

Sinclairová se zeptala: „Co se stalo v Hamburku?"

„Skoro nic," odpověděl Reacher. „Viděli jsme ten dům. Jak se má Íránec?"

„Dobře. Dneska ráno se ohlásil. Nic se neděje. O několik ulic dál došlo k místní senzaci. Byla zavražděna prostitutka."

„To jsme viděli," potvrdil Reacher. „Viděli jsme spoustu věcí. Včetně příliš mnoha míst, kde se mohlo odehrát setkání. Nemůžeme začít z tohohle konce. Musíme sledovat posla z bytu na schůzku."

„To je příliš riskantní."

„Jiný způsob neexistuje."